

1 **Słowo proboszcza**
Jeszcze o kolędzie...

2 Do Maryi Panny na
Jasną Górę przez
cały rok

4 **Zwyczajni niezwyčajni**
są wśród nas
Zdzisława Hołowacz

5 Pieśni pokutne oraz
pieśni pasyjne

6 **Historia**
żywego Kościoła
Z historii naszej parafii

8 **Biblioteka poleca**
O naśladowaniu
Chrystusa – Tomasz
a Kempis

Słowo proboszcza: **Jeszcze o kolędzie...**

Fragmety z „pokłosa kolędowego” w całości wygłoszonego podczas wszystkich Mszy św. w niedzielę 1 lutego 2026 roku:

[...] Pamiętamy, że odwiedzamy już trzeci rok, w każdym roku tylko połowę parafii. Za rok druga połowa, czyli zamkniemy wtedy drugi cykl tzn. 24-25 oraz 26-27 [...]

Nie zmieniliśmy zasady, czyli od początku, ewangelicznie: „Szukać zagubionych” – Odwiedzaliśmy wszystkich, którzy otworzyli drzwi swoich mieszkań i domów. Niestety dużo nas nie przyjęło. [...]

Statystyka: TAK 723; NIE 785
(ale to jest połowa parafii)

Niektóre tematy kolędowe [...]

- Dobrze, że ksiądz przyszedł, wybierałam się do kancelarii w sprawie moich nieochrzczonych dzieci
- Chłopiec zagrał kolędę na organach, dziewczynka sama zaśpiewała kolędę
- „Nie, nie przyjmujemy; nie, nie życzymy sobie” – zdarzało się od czasu do czasu
- Wielu jest zainteresowanych życiem parafii i dobrze się orientują – to miłe i właściwe
- Z ulic granicznych mieszkańcy uczęszczają do innej (sąsiedniej) parafii – nie walczymy z tym, choć przypominamy, że tam, gdzie mieszkamy, tam jest

Redakcja:

Urszula Imbierowicz
Jadwiga Sobol
Jacek Lickindorf
Piotr i Andrzej Lehmann
ks. Maciej Wesołowski

Korekta:

Wiesław Duda

moja parafia i wspólnie budujemy żywą wspólnotę Chrystusowego Kościoła

- „Jesteśmy wdzięczni i dumni, że już była trzecia Wigilia dla samotnych i bezdomnych. Bardzo dziękujemy za ten pomysł.
- Biblia na stole, dekoracja, odświętny charakter – pięknie
- Nowy porządek Mszy św. w niedzielę zdecydowanej większości odpowiada – to dobrze
- Kiedy wróci i czy wróci Godzina Miłosierdzia w czwartek? – tak, wraca od lutego; my też się cieszymy, bo duża grupa przychodziła na Adorację i spowiadała się
- Dobrze, że są siostry – roraty, różaniec, adoracja, schola, a jakie ładne bukiety kwiatów przy ołtarzu

To właśnie Bóg w Chrystusie
pojednał świat ze sobą.

List św. Pawła do Koryntian

i dekoracje okolicznościowe; i dobrze, że siostry w tygodniu są rano i czytają oraz śpiewają

- Sala spotkań rzeczywiście jest potrzebna – dużo się dzieje dobrego
- O jak dobrze, że spłaciliśmy kredyt..., ale możemy jeszcze coś ufundować wspólnymi siłami, np. odnowić mechanizm do dzwonów
- Jak księża sobie radzą, bo jest was dwóch i jeszcze ksiądz biskup dał w opiekę Żarską Wieś?

[...]

„Bóg zapłać” za ofiary składane przy tej okazji. Razem z ks. Piotrem, mówimy: „Bóg zapłać” za ten czas i spotkania w waszych domach i mieszkaniach.

Ministranci z otrzymanych pieniędzy podzielili się z chorym kolegą – ministrantem, na rehabilitację – „Bóg zapłać”.

Oby nasz patron św. Bonifacy, miał nas nadal w swojej opiece i wypraszał u Pana Boga potrzebne łaski. [...]

Ks. Maciej Wesółowski, proboszcz

Do Maryi Panny na Jasną Górę przez cały rok

„Słuchaj głosu Gabriela, święta Panno, raduj się, że na Matkę Zbawiciela Bóg Wszchemogący wybrał Cię. Między wielu niewiastami najgodniejsza byłaś Ty nosić króla nad królami, o Maryjo, chwała Ci” – Modlitewnik Fatimski, wydanie jubileuszowe w 100-lecie objawień.

W Kościele katolickim 25 marca, na 9 miesięcy przed uroczystością Bożego Narodzenia obchodzone jest Zwiastowanie Pańskie, czyli przyjęcie archanioła Gabriela do Maryi, aby ogłosić Jej, że za sprawą Ducha

Świętego pocznie Syna Bożego. Poczęta bez zmyy pierworodnej została wybrana i błogostawiona. Z bezwarunkową gotowością przyjmuje wezwanie i zaproszenie Boga. Całe Jej życie to otwartość na Słowo Boże. Spotkanie z archaniołem Gabrielem umacnia Jej gotowość przyjęcia Woli Bożej. Wprawdzie nie wie „jak to się stanie”, ale wystarcza Jej świadomość, że sam Bóg tworzy to dzieło i ma względem Niej szczególny plan. W zachodnim Kościele uroczystość Zwiastowania Pańskiego przyjęła się za czasów papieża św. Grzegorza Wielkiego. W Jerozolimie przyjęto je w pierwszej połowie VII wieku. Od samego początku uroczystość ta miała wielką rangę. W Nazarecie na miejscu, gdzie według tradycji stał domek Świętej Rodziny, powstała bazylika Zwiastowania Pańskiego. Krzyżowcy na tym miejscu wystawili większą i bardziej okazałą bazylikę, która przetrwała do 1955 roku, kiedy to franciszkanie wystawili nową, w obecnym kształcie. W odpowiedzi na wezwanie papieża św. Jana Pawła II Episkopat Polski w 1998 roku uroczystość Zwiastowania Pańskiego ustanowił Dniem Świętości Życia. Często w ten dzień rozpoczyna się modlitwa w intencji Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego. Warto wspomnieć o miejscu Święta Zwiastowania Pańskiego w naszej kulturze ludowej. Nosi ono miano Święta Matki Bożej Roztwornej, Zagrzewnej, a czasem także Ożywiającej. Powyższe „tytuły” symbolizują otwarcie ziemi na wiosnę, jej ogrzanie i przygotowanie na przyjęcie ziarna. Matka Syna Bożego jest zatem ważną postacią religijną w okresie początków wiosny, kiedy cała przyroda budzi się do życia. Opis Zwiastowania wywarł ogromny wpływ na religię chrześcijańską. Święto to opisane jest w modlitwach (Zdrowaś Maryjo, Anioł Pański), w obrazach, w nazwach świątyń i parafii. Modlitwy wspominające zwiastowanie były inspiracją dla dzieł muzycznych (Ave Maria – łac. Zdrowaś Maryjo, Angeles – łac. Anioł). Zwiastowanie Pańskie „znalazło” swoje miejsce w modlitwie różańcowej, w tajemnicach radosnych. W nich też odnajdujemy wszystko: radość życia rodzinnego, macierzyństwa, pokrewieństwa, przyjaźni, wzajemnej pomocy. „Rodzący się Chrystus zawarł w sobie i uświęcił te radości, których grzech całkowicie nie zatartł” – Mały modlitewnik różańcowy (św. Jan Paweł II). Dokonał tego przez Maryję. To przez Nią możemy uczynić

naszymi ludzkie radości – proste i skromne same w sobie, ale które w Maryi i Jezusie stają się wielkie i święte (Mały modlitewnik...). „Ewangelia jest zaproszeniem do radości oraz doświadczeniem prawdziwej i głębokiej radości. W chwili Zwiastowania Maryja zostaje wezwana do radości... radość Maryi urzeczywistni się wraz z przyjściem Ducha Świętego...” (katechezy o Duchu Świętym). Warto wspomnieć, że ...” w refleksji nad Duchem Świętym dotykamy prawdy wiary chrześcijańskiej – jedna z ukrytych tajemnic Boga, której nie można poznać bez Objawienia Bożego” – z Katechizmu Kościoła katolickiego. „Bóg stwarzając Najświętszą Dziewicę chciał największe Swe dzieła dokonać przez Nią. „Ponieważ świat nie był godzien otrzymać Syna Bożego bezpośrednio z rąk Ojca, dlatego dał Go Bóg Maryi, by świat Go przez Nią otrzymał” – św. Augustyn. Bóg dał światu Syna swego Jednorodzonego przez Maryję” – św. L.M. Grignon de Montfort – Traktat o doskonałym nabożeństwie... . „Anioł Pański zwiastował Pannie Maryi i poczęta z Ducha Świętego...”. „Boże, Ty przez zmartwychwstanie Twojego Syna, naszego Pana, Jezusa Chrystusa, przywróciłeś radość światu, spraw, abyśmy przez jego Matkę, Dziewicę, Maryję, osiągnęli szczęście życia wiecznego, przez Chrystusa, Pana naszego” – Modlitewnik fatimski. „Pomnij, o Najświętsza Panno Maryjo, że nigdy nie słyszano, abyś opuściła tego, kto się do Ciebie ucieka, Twej pomocy wzywa, Ciebie o przyczynę prosi. Tą ufnością ożywiony, do Ciebie, o Panno nad pannami i Matko, biegnę, do Ciebie przychodzę, przed Tobą jako grzesznik płaczący stoję. O Matko Słowa, racz nie gardzić słowami moimi, ale usłysz je łaskawie i wysłuchaj. Amen” – modlitwa św. Bernarda.

Urszula Imbierowicz

*On nie poczytał ludziom ich grzechów
i w nas złożył słowo pojednania.*

List św. Pawła do Koryntian

Zwyczajni niezwyčajni są wśród nas

Zdzisława Hołowacz

Kościół Chrystusowy ma dziś za dużo oskarżycieli i prokuratorów, a za mało miłośników. Chrystus oczekuje naszej miłości dla Kościoła, brania za niego odpowiedzialności i pomagania mu z całego serca. – Kardynał Stefan Wyszyński, 12.11.1973.

Miłość do Kościoła przejawia się też modlitwą za księży. I to charakteryzuje Towarzystwo Przyjaciół Wyższego Seminarium Duchownego. Jego członkowie codziennie modlą się w intencjach Kościoła. Chwilę rozmowy ofiarowała nam prezes Towarzystwa – pani Zdzisława Hołowacz.

Jadwiga Sobol: Proszę nam troszkę poopowiadać o Towarzystwie Przyjaciół WSD.

P. Zdzisława: Towarzystwo Przyjaciół WSD przy parafii św. Bonifacego w Zgorzelcu istnieje od 06.04.1995 r. czyli powstało dwa lata po otwarciu Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Legnickiej. W naszej parafii jest to kilkusobowa grupa, która modli się każdego dnia o powołania kapłańskie, zakonne i misyjne, w intencji liturgicznej służby ołtarza oraz za powołanych kleryków i wszystkich kapłanów. Za żyjących i zmarłych.

Natomiast spotykamy się raz w miesiącu na mszy świętej w intencji powołań i za powołanych – zawsze w pierwszy czwartek miesiąca. Po mszy świętej zatrzymujemy się jeszcze chwilę w kościele z naszym opiekunem ks. Piotrem, odmawiamy wspólnie jedną tajemnicę Różańca św. w intencji powołań i krótko rozmawiamy na temat seminarium, o klerykach, o sprawach bieżących Kościoła.

Jak rozpoczyna się rok akademicki, zawsze interesuje nas ilu jest nowych kandydatów do seminarium z naszej diecezji. Obecnie na roku „zerowym” – tzw. propedeutycznym jest 7 kleryków i z tego bardzo się cieszymy. „Żniwo jest wielkie, ale robotników mało”.

Cieszymy się, że nasi klerycy, którzy z powodu braku powołań w październiku 2022 r. przenieśli się do Metropolitalnego Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu utrzymują kontakty z Towarzystwami Przyjaciół WSD ze wszystkich parafii Diecezji Legnickiej.

Spotykamy się dwa razy w roku w styczniu i w maju, w Domu Słowa w Legnicy. Jest to czas na wspólną modlitwę, adorację Najświętszego Sakramentu. Uczestniczymy we mszy świętej pod przewodnictwem ks. biskupa legnickiego Andrzeja Siemieniewskiego. Jest to również okazja do rozmów.

Widzimy zawsze radość i wdzięczność za to, że jesteśmy i że modlitwa nasza trwa. My również czujemy modlitwę zanoszoną przez kleryków i księży za nas. Cieszymy się, że nadal tworzymy wspólnotę osób zaangażowanych na rzecz powołań kapłańskich w Diecezji Legnickiej, że możemy nadal spotykać się z przełożonymi i klerykami.

JS: Jak długo należy Pani do Towarzystwa?

P. Zdzisława: Nie pamiętam dokładnej daty, ale z pewnością już 17-18 lat. Wracałam z kościoła z koleżanką i ona szła na spotkanie Przyjaciół WSD na plebanię, wtedy jeszcze przy ul. Domańskiego. Właśnie od niej dowiedziałam się, że przy naszym kościele jest taka wspólnota.

W następnym miesiącu, w pierwszy czwartek po mszy świętej zatrzymałam się również na spotkaniu i na modlitwie. A w kolejnym miesiącu dołączył do nas mój mąż.

Prezesem od początku powstania Towarzystwa była p. Teresa Szyca a po jej śmierci w 2022 roku ja zostałam prezesem.

O powołania kapłańskie i za księży, za misjonarzy modliłam się jeszcze zanim wstąpiłam do Towarzystwa Przyjaciół WSD. Pamiętam, jak wielkie wrażenie zrobiły na mnie usłyszane kiedyś w kościele słowa Pana Jezusa, i które podczas modlitwy często przychodziły mi na myśl: „ Nie wyście Mnie wybrali, lecz Ja was wybrałem”.

Jakie to musi być szczęście być wybranym przez Pana Jezusa. Pan Jezus wybrał, a my mamy się modlić.

JS: Pan Jezus powiedział: „...wielu jest powołanych, lecz mało wybranych” (Mt 22, 14). Trzeba

mieć wiarę, by dostrzec powołanie i pójść za głosem Pana Jezusa. Każdy z nas jest do czegoś powołany i każdy z nas potrzebuje wiary, by odkryć swoje powołanie.

P. Zdzistawa: Wiara rodzi się w rodzinie i u mnie też tak było. Moja wiara zaczęła się w domu rodzinnym. Moi rodzice byli bardzo wierzący, i dziadkowie zarówno ze strony mamy, jak i taty. Od dziecka widziałam, że wiara jest czymś normalnym i obecnym w codziennym życiu. Wiem też, że wiara to przede wszystkim łaska, łaska od Pana Boga i za tę łaskę dziękuję Panu Bogu każdego dnia.

Pamiętam z domu rodzinnego szacunek wobec księży, chociażby podczas kolędy. To były proste sytuacje, ale pokazywały, jak ważna jest wiara i Kościół i jak potrzebni są księża.

JS: Módlmy się zatem za wszystkie rodziny, by były pełne wiary i tę wiarę przekazywały.

Pieśni pokutne oraz pieśni pasyjne

Zmartwychwstanie Chrystusa to najważniejszy moment w religijności chrześcijan. Poprzedzający to wydarzenie okres Wielkiego Postu trwa od Środy Popielcowej do Mszy Wieczerzy Pańskiej i określany jest jako czas wielkanocnej pokuty. Od wczesnych wieków chrześcijaństwa we wszystkich kulturach czas ten cechuje bogata obrzędowość liturgiczna i ludowa zaś ewangeliczne opisy pojmania, męki i ukrzyżowania Chrystusa od wieków silnie oddziaływały na wyobraźnię zarówno twórców, jak i prostego ludu.

W przeżyciu i zrozumieniu Męki Pańskiej ważne miejsce odgrywają pieśni wielkopostne, które dzielą się na pokutne (będące o porzuceniu zła, wyrzeknięciu się zwyczajów ziemskich i o powrocie do życia według ewangelii. W pieśniach tych znajdziemy nawołania do pójścia za Chrystusem drogą umartwienia i krzyża) oraz pieśni pasyjne (nawiązujące bezpośrednio do Męki i Śmierci Chrystusa). Ten podział jest związany również z wyraźnym podziałem Wielkiego Postu na dwie części: okres wielkopostny par excellence (od

*W zastępstwie Chrystusa prosimy więc:
Pojednajcie się z Bogiem!
List św. Pawła do Koryntian*

Pieśni pasyjne zaś to pieśni o męce Pańskiej, zazwyczaj charakteryzując się smutnym, refleksyjnym tonem, skupiając się na cierpieniu Jezusa oraz na tajemnicy Zbawienia. Często mają formę medytacyjną i pełnią rolę modlitwy, rozważając o śmierci Chrystusa oraz jego ofiary za grzechy ludzkości nawołując jednocześnie do głębokiej refleksji nad samym sobą w obliczu tych wielkich zbawczych wydarzeń. Teksty pieśni pasyjnych są często oparte na Ewangeliach, opowiadając historię Męki Pańskiej krok po kroku. Jako przykłady niech posłużą tutaj pieśni: „Ach, mój Jezu jak Ty klęczysz”, „Ludu, mój ludu”, „Krzyżu Chrystusa, bądźże pozdrowiony”, „Krzyżu święty nade wszystko”, „Ogrodzie Oliwny”.

Wielki Post to czas głębokiej refleksji, pokuty i duchowego odrodzenia, a muzyka odgrywa w tym procesie nieocenioną rolę. Pieśni w tym okresie liturgicznym poprzez swoje poruszające teksty i melancholijne melodie, pomagają wiernym wejść w tajemnicę Męki, Śmierci i Zmartwychwstania Jezusa Chrystusa stanowiąc zaproszenie do osobistej kontemplacji i modlitwy. Niech zatem pieśni prowadzą nas przez Wielki Post ku radosnemu przeżywaniu Zmartwychwstania.

*Opracowanie własne na podstawie posiadanej wiedzy,
doświadczenia oraz artykułów na stronach internetowych:
Andrzej i Piotr Lehmann*

Środy Popielcowej do końca IV tygodnia Wielkiego Postu) i okres Męki Pańskiej (od Niedzieli Czarnej [5. Niedzieli Wielkiego Postu] do poranka Wielkiej Soboty).

Pieśni pokutne wzywają nas do nawrócenia, do porzucenia grzesznej drogi, do kolejnego znalezienia Boga. Są także wielkim aktem modlitwy błagalnej do Boga, aby odpuścił nam winy i nie był „na nas zagniewany na wieki”. Czas pokuty niesie walkę z grzechem. Tematem przewodnim pieśni pokutnych jest rachunek sumienia i żal za popełnione grzechy – wobec karzącego Boga staje skruszony grzesznik, wyznający najcięższe przewinienia. Jako przykłady takich pieśni mogą stanowić np. „Bądź mi litości, Boże nieskończony”, „Serce me do Ciebie wnoszę” „Bliskie jest Królestwo Boże, Dałeś nam przykład o Jezu” (tekst tej pieśni zaczerpnięty został z hymnu z Liturgii godzin), „Nawróć się ludu w pokorze, Wejrzyj na nas” (polskie tłumaczenie gregoriańskiej antyfony Attende Domine), „Podnieś mnie Jezu, Stwórz o mój Boże, Wstanę i pójdę” (pieśń szczególnie korelująca z liturgią słowa IV niedzieli Wielkiego Postu roku C, kiedy to w Ewangelii słyszymy przypowieść o Miłosiernym Ojcu).

Pieśni Wielkopostne

ŚPIEWNIK
KS. JAN SIEDLECKI
KOŚCIELNY

BONI
FAKTY

Z historii naszej parafii

W dniu 30 stycznia nasz ks. proboszcz Maciej Wesołowski obchodził 70-te urodziny. Po Mszy św. w Jego intencji – wszyscy, którzy w niej uczestniczyli zostali zaproszeni do Sali spotkań na poczęstunek. Pięknie przystrojone stoły, przygotowane talerze, gorąca herbata i torty ufundowane przez naszego solenizanta. Chór odśpiewał *Plurimos Annos*, a kto mógł składał życzenia. Piękną niespodzianką było przedstawienie teatralne przygotowane przez nasze Siostry z udziałem dzieci. Przyozdobiona scena, dzieci przebrane za zwierzęta, muzyka i inscenizacja – historia stworzenia świata ładnie zagrana i opowiedziana. Następnie w trakcie konsumpcji pysznych ciast mogliśmy oglądać pamiątkowe zdjęcia ze wspomnień ks. Macieja – wyświetlone rzutnikiem na ekranie. Mieliśmy okazję prześledzić całą drogę od dzieciństwa do kapłaństwa i po dzień dzisiejszy. A teraz życzenia:

Drogi Księżu Proboszczu!

Dzisiaj świętujemy Twoje urodziny. 70 lat życia to prawie czterdzieści cztery lat posługi kapłańskiej i 18 lat pobytu i służby w naszej parafii. Trudno to opisać i podsumować. Chyba dobrym określeniem podsumowującym ten długi czas będzie słowo:

SPEŁNIENIE. Spełnienie w codzienności. W codziennym pochylaniu się na Bożym słowie i pojedynczym człowiekiem. Twoje każde działanie opierało się najpierw na zaplanowaniu a potem na realizacji planu. Dzięki Bożej Opatrzności i Twojej wytrwałości możemy powiedzieć, że to co zamierzałeś – zostało wykonane. My parafianie byliśmy tego świadkami. Dzisiaj jest to ten dzień, w którym pragniemy okazać Ci wdzięczność za trud pracy kapłańskiej w naszej wspólnoty. Drogi księżu Macieju – nasz dostojny Jubilatcie:

To co chcemy opisać najlepiej ująć i podsumować w punktach. To tylko jakiś niewielki wycinek Twoich inicjatyw i działań:

1. Gdy objąłeś naszą parafię 18 lat temu – to pierwsze Twoje działanie to zachowanie ciągłości tutejszych zwyczajów. Uszanowałeś nasze przyzwyczajenia.
2. Znamienne było to, że umocniłeś i w szczególności sposób zadbałeś o sakrament spowiedzi świętej.
3. Podjąłeś trudne wyzwanie budowy nowej plebanii. Szybko postawiony nowy budynek o wysokim standardzie – stał się funkcjonalnym narzędziem ułatwiającym życie parafii. Od tego czasu plebania jest tuż przy parafialnym kościele. A księża są bliżej kościoła.
4. Kolejne lata to wzorowo wypełniana posługa – Msze św., sakramenty, nabożeństwa. Łączenie sacrum i profanum.
5. Kolejnym wyzwaniem była budowa Sali spotkań. Sali która tętni życiem i jak czas pokazuje – była bardzo potrzebna.

6. Następnie kolejne remonty, wymiana instalacji i malowanie wnętrza kościoła.
7. Kolejno montaż balasek, remont schodów na chór, remonty instalacji ciepłowniczej.
8. Takie inicjatywy jak: warsztaty muzyczne, Wigilia dla osób samotnych, czwartkowe adoracje i wiele innych.
9. To są te niektóre widzialne znaki, zmian i inwestycje w naszej parafii. A te niemierzalne znaki są trudniejsze do spostrzeżenia, bo są wpisane w nasze serca.
10. Znamiennym w Twojej postudze było to, że liczyłeś się ze zdaniem parafian, pytałeś i słuchałeś co mamy do powiedzenia. Brałeś pod uwagę nasze zdanie, szukałeś optymalnych rozwiązań.
11. Przez te wszystkie lata Twoje wypowiedzi zawsze były zrównoważone – nigdy nikogo nie obraziłeś, ani słowem, ani gestem.
12. Umiłowanie porządku, planowanie i następnie realizacja planów – to cechy, które się kojarzą bezpośrednio z Twoją osobą.
13. Jest jeszcze jedna wartość trudna do zmierzenia – którą darzymy Ciebie jako cała wspólnota parafialna – to jest szacunek. Szacunek nie tylko należy osobie duchownej – ale szacunek jaki się należy dobremu człowiekowi.
14. Dziękujemy dziś Bogu za ten czas. Czas 44 lat Bożego siewcy – kapłana, którego biskup wysłał jako pasterza, aby wzorem Chrystusa opiekował się powierzonymi owcami. Gdzie odpowiedzialność i poczucie obowiązku są na pierwszym miejscu.
15. Myślę, że większość parafian ma podobne odczucia. Chcemy dalej się modlić o Twoje umocnienie, zdrowie i siły.

Biblioteka poleca:

O NAŚLADOWANIU CHRYSYTA

TOMASZ A KEMPIS

Fragmenty: **O unikaniu porywczego sądenia.**

„Wielu jest takich, którzy w tym, co czynią, mają na celu siebie samych, a nie wiedzą o tym.

Zdają się używać bezpiecznego pokoju, dopóki wszystko się dzieje według ich woli i zdania; skoro jednak inaczej się dzieje, wnet obruszają się i są smutni.

Z powodu różnych uczuć i mniemań często wszczynają się niesnaski między przyjaciółmi, między rodakami, między ludźmi pobożnymi, a nawet między zakonnikami.

Trudno jest pozbyć się dawnych nawyków i nikt nie daje się chętnie prowadzić wbrew własnemu zdaniu.

Jeśli więc opierasz się na rozumie lub twojej biegłości, niżli na cnocie poddania się Bogu, którą nam okazał Chrystus, nie zawsze i nieprędko będziesz mieć światło, albowiem Bóg chce, abyśmy się Jemu zupełnie poddali, a gorącą ku Niemu miłością wznieśli się ponad wszystkie sądy naszego rozumu.”

Chciałbym od siebie opowiedzieć krótką historię która wydarzyła się wiosną 2025 roku. Spotkałem przed naszym kościołem się z ks. proboszczem na chwilę, aby ustalić jak zawiesić baner reklamowy na naszym kościele. Obok na ławce pojawił się mężczyzna – osoba raczej bezdomna. Ks. proboszcz odszedł ode mnie na chwilę i swoim zwyczajem powiedział. „Oo – a co to się stało, że pan zdjął buty i siedzi boso” Ten pan pokazał, że odpadła mu podeszwa z buta. Ks. Maciej powiedział „Zaraz coś poradzimy. Proszę poczekać”. My naszą rozmowę zakończyliśmy szybko. Po chwili ten pan poszedł za proboszczem na plebanię poszukać butów na miarę. Koniec opowieści.

Drogi Księżu Macieju!

Życzymy Ci aby dobry Bóg obdarzył Cię obfitością swoich łask, dobrym zdrowiem, radością i potrzebnymi umiejętnościami. Wiemy, że czujesz się młodo. Dlatego podtrzymujemy to, życząc Ci aby mając tyle lat ile pokazuje kalendarz – zawsze czuł się o przynajmniej 20 lat młodszym.

Wszystkiego dobrego i Szczęść Boże życzą:
wszyscy parafianie.

Jacek Lickindorf

Proboszcz: ks. Maciej Wesółowski
Wikariusz: ks. Piotr Górka

e-mail: bonifacyzgc@wp.pl
www.bonifacyzgorzelec.pl

Msze Święte

w niedziele: 8:00, 10:00, 12:00 i 18:00
w dni powszednie: 7:00, 18:00

Kancelaria parafialna

środa: 19:00-20:00, czwartek: 9:00-10:00

Spowiedź Święta

w czwartki: 19:00-20:00 (Adoracja w ciszy) oraz w niedziele 30 min. przed Mszą Św., w dni powszednie rano w czasie Mszy Św. i wieczorem 30 min. przed Mszą Św.